

Pál Sándor Attila
Rokonok

Novellák

A csók

Tikkasztó, elviselhetetlen nyári meleg volt, június közepe. Ki nem állhatom, az évek során az izzadékonyságom is megnőtt az enyhe túlsúly miatt, ami felpalódott rám, a szemem pedig fényérzékeny, kora délutánra a szünni nem akaró napsütéstől kiszárad, könnyezni kezd, ez különösen vezetés közben kellemtelen. És persze mindezekén túl az örök szomjúság, a vízvédelési kényszer, hogy pótoljam, amit kiizzadok és kipisálok egész nap. Estére lenne elviselhető minden, ha ez a Mediterráneum volna, nem pedig Magyarország.

Körülbelül tíz perccel az indulás előtt kapaszkodtam fel a vonatra, találomra az utolsó előtti vagonba, s azazal a gyors, minden fülkébe benéző vonulással szemléltem a lehetőségeket, ami egy-egy lakott területen áthaladva is elfog, ha mereven bámulok az ablakon kifelé a buszon, s minden egyes házhomlokzatot és udvarrészetet megnéznék, ha csak egy töredék másodpercre is. Végül egy középkorú házaspárnak tettem fel a nyilvánvalóan ostoba udvariassági kérdést, hogy elnézést, van-e itt egy szabad hely, s válaszolt a férj a normáknak megfelelően, hogy persze, tessék csak. Levettem a hátizsákom, a feleség mellé huppantam, s rögtön éreztem az izzadt pólón keresztül a műbőr szinte elviselhetetlenül forró érintését.

Láthatóan kissé megzavartam a beszélgetésüket, de lassan visszarázódtak a témába: valami kollegiális

viszonyokról, s hogy ki milyen alattomos, és milyen tettek kinek a részéről elfogadhatatlanok.

Még öt perc volt hátra indulásig, amikor belépett az idős nő a fiúval. Nem köszöntek, a vékony asszony utasította a fiút, hogy üljön le, közvetlenül az ajtó mellé, ő maga pedig mellém ült, lassan és megfontoltan ereszkedve az ülésre.

A fiú enyhén kancsal volt, kalácsképén a bajusz mellett fekete szőrszálak, szakállkezdemények sarjadtak mindenfelé; vastag szája szegletében kis nyálbuborék habzott fel néha, ha megszólalt, vagy inkább artikulálatlanul felordított, infantilis, vastag keretes, mesefigurás szemüvegében röhejesen festett. Fülében hallókészülék, kockás ingben, halásznadrágban, szandálban és zokniban, kis hátizsákkal hadonászott, és irkált követhetetlen mintázatokat a levegőbe, közvetlenül az orra előtt, nagyon koncentrálni mindarra, amit csinált. Furcsa módon nem izzadt, vagy legalábbis a ducisága miatt elvárható, gömbölyű halántékcseppeket sem tudtam felfedezni rajta. Amikor feltűntek a fülcimpákban, szurkoltam, nehogy mellém üljön.

A szerelvény rándulását, majd kínosan lassú elindulását üvöltéssel fogadta. Az asszony halkán, de határozottan intette csendre, valahányszor feltört belőle a közlésvágy vagy valamiféle állapotváltozás és annak jelzése, nem tudom. A nő sötét fényű, őszülő haját copfba fogva viselte. Rendkívül vékony volt, fehér blúzáat csupán jelzésértékűen domborították ki apró mellei. Arany függő fülbevalói apró gyümölcökként lengtek fülcimpáin. Tompa, halványkék szeme volt a legszomorúbb. Nem volt illata.

A fülkében valamilyen érthetetlen oknál fogva, talán a feleség nem bírta a huzatot, nem volt lehúzva az

ablak, így a levegő frissítésére egyedül a folyosó lehűtött ablakai szolgáltak, ennek megfelelően a fülkeajtó is végig nyitva maradt.

Egy idő után a fiú nagyjából tízpercenként felállt, és kilépett a folyosóra, a harsogóan és csattogóan bevágó levegőárba, majd pár perc után visszaült. Eleinte az asszony szabályozta ezt a ki-be mozgást, majd nem szólt többet. Igyekeztem nem feltűnően bámulni a fiút, nem őmiatta, hanem a nő miatt, aki viszont a fiún kívül senkire nem tekintett, rám sem. Határozottan a szemközti tükröt, a fent pihenő csomagokat vagy az elrohanó lapos, bokros, telepített akácos tájat nézte, mást nem. A házaspár is hallgatott már egy ideje.

Hamarosan erőt vett rajtam az ilyenkor idővel ellenállhatatlanul beköszönő álmoság, kissé elszundítottam. Amikor egy szintén menetrendszerű felriadás és apró levegőbe rúgás kíséretében feleszméltem, a fiú újra a folyosón állt. Csakhogy ezúttal szinte egész felsőtestével kihajolva.

Sematikus ábra hirdeti a legleharcoltabb vagon legkoszosabb ablakánál is, hogy kihajolni tilos. Persze nem vártam, hogy mindezt a fiú dekódolni tudja, vagy hogy tudatában legyen ennek a veszélynek, mégis megrökönyödve és aggodalmasan néztem az asszonyra. Ő mintha nem a vonaton járt volna. El-mélázva, a lábát lógázva babrálta az apró arany függő fülbevalókat hol egyik, hol másik oldalon, s egyáltalán nem tekintett sem a fiú felé, sem pedig rám.

Nem tudtam, mit tegyek. Szólhatok-e, vagy egyenesen kötelességem, s ha igen, kinek, az asszonymak, vagy próbáljak meg a fiúnak jelezni, kapcsolatot teremteni, bármennyire is taszít a gondolat.

Ám mielőtt szólhattam volna, fülsüketítő durranás hallatszott, s az asszony arcát és az enyémet is vérpettyezte be a fülkefalakkal együtt. A házaspár egy emberként üvöltött. A vonat azonnal csikorogva fékezni kezdett, s ahogy odakaptam a fejem, még éppen láttam, ahogy a fiú torz, roncsolódott felsőteste a vonat padlózatára omlik.

Ekkor felriadtam. A fiú éppen az ablakon kihajolva nézte, ahogy lassít a vonat, s érkezik az állomásra, már hallani lehetett a jellegzetes szignált. Az asszony mellettem szintén, mint aki felriadt, kezdett szedelőzködni, még egyszer-egyszer odanyúlva fülbevalójához, nyújtogatva aprókat masszírozott zibbadt lábán. Szólt valamit érthetetlenül, kurtán a fiúnak, aki visszajött még a fülkébe, és felkapta a kis hátizsákját. Nagyon izzadt.

A fiú csókot hintett nekünk, ott maradónak. Viszontlátásra, mondta a nő.

*A könyvben szó szerinti vagy torzított formában többek közt
Bödöcs Tibor-, Fábry Sándor-, Karinthy Ferenc-,
Karinthy Frigyes-, Eric Knight (Szerb Antal)-, Mészöly
Miklós, Platón-idézetek vannak.*

Köszönettel tartozom a könyv anyagához fűzött értékes
megjegyzésekért, tanácsokért Balaskó Ákosnak,
Bíró-Balogh Tamásnak, Dávid Annának,
Molnár H. Magornak, Orcsik Rolandnak,
Turi Tímeának és Új Krisztinának.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.

www.magveto.hu

www.facebook.com/magveto

magveto.kiado@lira.hu

Felelős kiadó Dávid Anna

Készült a Dürer Nyomda Kft-ben, Gyulán, 2021-ben
Felelős vezető Aggod István ügyvezető igazgató

Felelős szerkesztő Turi Tímea
Kézirat-előkészítő Hradeczky Moni
Korrekter Balogh Emerencia
A borítót Visnyai Zoltán,
a kötetet Pintér József tervezte
Műszaki vezető Takács Klári
Kiadványszám 9137
Plantin betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 3540 5